

УХОТО НА ИМАТА

КЕН ФОНЕТ УХОТО НА ИМАТА

Артлайн Студиос
София, 2019

KEN FOLLETT
EYE OF THE NEEDLE
Кен Фолетт 1978

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ
УХОТО НА ИГЛАТА
2019 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Кен Фолет

Превод: © 1992 Кристин Василева
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Дозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-comics.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-162-0

Въвведение

В началото на 1944 г. В немското разузнаване постъпиха данни за струпване на огромна Военна сила в Югоизточна Англия. Разузнавателни самолети заснеха казарми, дестива и Военни кораби в Уол¹. Генерал Джордж С. Патън, обут в розовите ботици, който човек не можеше да събрка, бе забелязан да разхожда белия си булдого. Ефирът гъмжеше от повижвания, пре-хвърляха радиограми от полк го полк, немските шпиони в Англия потвърждаваха онова, което се виждаше от въздуха.

Армия, разбича се, нямаше. Корабите бяха от каучук и гърски, казармите си бяха просто гекори от снимвачна площадка, Патън нямаше и едн войник пог свое командване, радиограмите съвържаха хитро измислени дъжи, а шпионите бяха Все бойни агенти.

Петта беше га се заблуду врагъл, че се погготвя гесант при Каде, така че в гения на гебаркпрането в Нормандия съюзниците га имат на своя страна преимуцеството на изненадата.

Беше огромна по мащабн, невероятна операция. Буквално хиляду хора участваха в погготовката ѝ. Щеше га бъде просто чудо, ако никой от Хитлеровите агенти не погушеше какво става.

Имаше ли въобще някакви агенти? По онова време всички си мислеха, че навсякъде гъмжи от хора на така наречената Пета колона. Снег Войната се разпространи митът, че МИ-5 ги бе заловил всичките го Коледа на 1939-а. Истината май беше, че агентите не бяха кой знае колко много и МИ-5 успя га ги пипне почти всичките.

Но и едн стигахте га...

Известно е, че германците видяха онова, което трябваше га видят в Ийт Англия. Известно е също така, че погозпирара

* Патътк задив на източния бряг на Англия между Динквандшпир и Норфък. – Б.пр.

някаква измама и се помъчиха – гокококомо можаха – га открият испината.
Допук е историча. Нататък започва художествената измислица.
И Все пак твърде вероятно е га се е случило нещо подобно.

Камбърлиш, Сърви
Юни 1977 г.

*„Вяхме заблудили нелиците почти изцяло – само Хитлер се
госети за истината и се поколеба да последва интригантства
си...“*

*А. Д. П. Тейлър
История на Англия 1914–1945*

Иърба часм

1.

Беше най-стугената зима в Англия от четиридесет и пет години насам. Много сега бяха откъснати от снега, а Темза замръзна. Едн януарски ген Влакът от Глазгоу пристигна на лондонската гара Юстън с гвагесет и четири часа закъснение. Стана напътна опасно да се гвйжи човек по пъщцата при моя сняг и затъмнения, имаше гвойно повече капастрофи и хората се шегуваха, че е по-рисковано да караш „Остин Севън“ по „Пикадил“ през нощта, отколкото да минеш с танк през лунията „Зигфрид“.

После гойде пролетта и всички беше просто прекарасно. Баражни бадони се носеха царствено в ясномо синьо небе, а Войници отпускари фартубаха с обачените в рокви без ръкави момичета по лондонските улици.

Градът не приличаше много-много на столица на воюваща гържава. Имаше някои признаци, разбира се, и те не убягнаха от погледа на Хенри Фейбър, гокато въртеше негалите на колелото си от гара „Уотърлу“ в посока Хайгейт: напругани торби с пясък около важни обществени сгради, укрития в градинките пред къщите, табда с указания за гействия при евакуация, инструкторци за повегение при въздушна превоза. Фейбър забелязваше такива неща – беше гостта по-наблюдателен от средния чиновник, работещ в железниците. Виджаше тълпи геца в парковете и градинките и заключаваше, че евакуацията се бе провадила. Не пропускате и многомо колви по шосетата върреки купоните за бензин и четеше за новите модели, които смятаха да пуснат на пазара производителите на автомобили. Знаеше какво означават нощните смени във фабриките, където само преди месеци егва имаше работа за през геня. И най-вече слегеше гввиженето на войските по британските жп линии – нали всичките книжа минаваха през бюромто му. Човек можеше да научи много неща от тях. Днес например бе погледатма

купчина формуляри, които неубвсмислено говореха, че се набира нов Експедиционен корпус. Беше съвсем сигурен, че новото попълнение е около сто хиляди души и е предназначено за Финландия.

Имаше някои признаци напътнина, но всичко беше някак си като на шега. По радиото осмиваха бюрократичността на военновременните разпоредби, в противобъвъздушните скривалища се пеха разни весели песни, а мощните гамп носеха противобогазите си в чаншички, взлезли изног ръцете на най-гобруте моголциери. Хората говореха за „Скучната Война“ – Всичко беше егновъременно и внушително, и някак несериозно, като че се прожектираше филм. Всичките преудпреждения за въздушна тревога без изключение се бяха оказали фалшиви.

Фейбър имаше гружо мнение по въпроса, но Фейбър беше и друг човек в края на краищата.

Той зави по „Арчудей Роуд“ и се наведе леко напред, за да вземе баура: гъбагите му крака се гъбажеха неуморно нагоре-надолу като буталата на локомотив. Беше в чуждена форма за възрастна си – трицесет и гевет години, макар че винаги лъжеше, ако го попитаха за това. Той лъжеше за повечето неща, просто като предохранителна мярка.

Започна га се потп, гожато изкачваше хълма към Хайгейт. Сградата, в която живееше, беше егна от най-високите в Лондон. Затова я беше и избрал – тухлена викторианска постройката, поседнатата на реда от шест егнакви къщи, високи, месни и мранчи като умовете на хората, за които ги бяха строили. Всяка по на три етажа, със сушерен п вход за прислугата – ангайската средна класа гържеше на отгеден вход гори когато нямаше слуги. Фейбър беше циник по отношение на англичаните.

Собственикът на номер шест се казваше Харолд Гаргън. Мадката му фирма за кафе и чай бе банкрутирала по време на Голямата депресия и тъй като цял живот твърдо вярваше, че неплатежоспособността е смъртен грях, разореният мистър Гаргън нямаше груж избор, освен га умре. Къщата беше егнственомо, което остави на вгровицата си и тя се видя принудена га си вземе къвартиранти. Харесваше ѝ га бъге хазайка, макар етикътът на средата, към която принадлежеше, га изискваше га се претрува, че мако се срамува от това. Стаята на Фейбър беше на последния етаж, с гояма капандура. Той живеше там от понегандик го петък – беше казал на мисис Гаргън, че прекарва

събошите и негодните с майка си в Ирлш. Връщаност имаше още една хазайка в Блакхийт, която го наричаше „мистър Бейкър“ и мислеше, че кватрирантът ѝ прогава канцеларски стоки из страната и пътува през цялата седмица.

Той подкара колелото по градинката пълтечка пог неогорбуртено смръщените високи прозорци на фасадата, остава го в бараката и го закъючи за косачката; беше забранено да се оставя незаключено превозно средство. Картофите, сложени за разсад в култи около цялата барака, бяха поникнали. Мисис Гарбън бе решила да засади цветните си лехи със земенчуци – нали се вогеше война.

Фейбър взеше в къщата, остава шанката си на високата закачадка в антрето, взми си ръцете и отиде в трапезарията. Тримата от групите кватриранти вече ягяха: едни първичи младеж от Йоркшир, който се опитваше да постъпи в армията, пооплещивял русоляв търговец сагкар и флотски офицер от запаса, който – Фейбър беше убеген в това – бе съвсем изкуфял. Фейбър им кимна и седна.

Търговецът разправяше някакъв вш:

– И командирът му вика: „Рано се връщаш!“, а пък пидотът се обръща и се смее: „Да бе, пуснах ги тия позиви на връзки. Да не съм събъркал нещо, а?“ А командирът се тюхка: „Мили Боже, можеше да угариш някого!“

Флотският офицер се изкиска, а Фейбър се усмихна. Мисис Гарбън се появи с чайника.

– Добър вечер, мистър Фейбър. Нали не ни се съругите, че почнахме без вас?

Фейбър размаза тънко маргарина по филцията черен хляб и усети как ужасно му се прииска една тлъста нагеничка.

– Разсагът ви е станал вече – каза ѝ той.

Фейбър приключи бързо с вечерята. Другите спореха гадли прябва да се изгони Чембърлейн и да се смени с Чърчил. Мисис Гарбън все вземаше гумата и поглежгаше Фейбър да види как ще реагира. Беше червенгледста и пълничка, обидчаше се като прудесеплодушна, макар че му бе връстница – очевидно си търсеше нов съпруг. Той не се намеси в разговора.

Мисис Гарбън пусна рагупото, то запряця и после говоримелат обяви:

– Вие слушате „Би Би Си“, предавания за страната, „Так е она човек“.

Фейбър познаваше това предаване: в него редовно се явяваше някакъв немски шпионин, наречен Фюнф. Той се извини на останалите и се качи в стаята си.

След „Пак е оня човек“ мисис Гаргън остана сама. Флотският офицер и търговецът тръгнаха за кръчмата, а момчето от Йоркшир, което беше много набожно, отиде на вечерна служба. Тя седеше в гостната с чаша гжин в ръка, въртеше се в палтиците завеси, спуснати заради затъмнението, и мислеше за мистър Фейбър. Щеше ѝ се той да не седеше толкова много в стаята си. Тя имаше нужда от компания, и то от компанията на мъж като него.

Мисис Гаргън се чувстваше виновна, когато побобни неща ѝ минаваха през главата, и за да успокои съвестта си, се помъчи да мисли за мистър Гаргън. Спомените ѝ бяха близки, но неясни, като старо филмово копие с вече изтъркана лента и неразбираем звук. Лесно беше да си представиш, че е при нея в стаята, но ѝ бе трудно да види ясно лицето му или грехите, с които е обременен, или пък да чуе коментара му за последните новини от фронта. Беше гребнучък и спретнат, бизнесът му вървеше, когато му работеше късметът; спреше ли – и той се проваляше. Тя го обичаше много. Куп жени цяха да запазват в нейното поколение, ако тази война нещо се закучеше. Мисис Гаргън си наля още мако.

Мистър Фейбър беше от тихите – това бе бегата. Сякаш нямаше никакви пороци. Не пушеше, никога не бе погушвала алкохол в гъха му, всяка вечер си седеше в стаята и слушаше класическа музика по радиото. Четеше непрекъснато вестници и много се разхождаше. Изглеждаше госта умен въпреки скромната си служба, защото забележително му по време на разговорите на масата бяха винаги по на място и по-точни от другите. Сто на сто можеше да си намери по-гобра работата, ако опиташе. Камо че ли просто не желаеше да използва възможностите си.

Имаше чудесна фигура – висок, с масивни плещи и врат, без грам тлъстината и с гъбав крака. Лицето му беше изразително, с високо чело, яка челоност и светли сини очи. Не беше като на някой красавец от филмите, но бе лице, което жените харесват. Без устата – тя беше тънка и мака и загатваше, че може да бъде и жесток. Мистър Гаргън не беше способен на каквато и да е жестокост.

И все пак на пръв поглед Квартцрантът ѝ не беше мъж, по когото жените си падат. Панталоните на износения му

костном бяха все смачкани; тя би му ги изгладула, и то с угодност, но той никога не я бе молил за това. Хогеше вечно с егин опърпан гъжгобран и смачкано таке. Нямаше муштаци, а косата си погостриуваше късо на Всеки гве сегмици. Сякаш на- рочно искаше да изглежда колкото се може по-беззащитен.

Имаше нужда от жена, ясно беше като бял ген. Тя се запита за миг дали не е от онцид, „женственише“, но бързо отхвърли тая мисъл. Той имаше нужда от жена да го спегне, да му Връхне някаква амбиция. Тя имаше нужда от мъж да ѝ прави компаници и... гобре ге... да я обща.

Но той не предприемаше гори и най-малката стъпка. Понякога ѝ идваше да закрещи от безсилие. Беше сигурна, че мъжете я харесват. Погледна се в огледалото, гокато си наливаше още егин гъжин. Имаше хубавичко лице и руси къдрици, а и какво да си пипне егин мъж... Тя захихика при тая мисъл. Май че почваше да я хваща.

Отпи от гъжина и се зачууду дали да не направи сама първата крачка. Мистър Фейбър явно беше срамежлив, прекалено срамежлив. Но не и безполов; беше го усетила по очите му и гвата пърти, когато я бе видял по нощница. Може би пък с малко безрамие от нейна страна щеше да наведе плахостта му? Какво имаше да губи? Опита се да си представи най-лошото, да види как ще се почувства в случай, че я отблъсне. Добре ге, ще ѝ бъде неудобно, гори унизително. Удар по гордостта ѝ. Но пък никой друг няма да узнае. А той просто ще трябва да си иде.

Но при мисълта, че може да я отблъснам, цегята малко позагуби от привлекателността си. Мисис Гарбън се надуена бавно – не беше тя от онци безрамници, гето правят така. Ставаше време за дягане. Ако изпиеше още егин гъжин в леглото, щеше да успее да заспи. Тя взе бутилката и се заизкачва по стъбата.

Спалнята ѝ беше под стаята на Фейбър и гокато се събличаше, чу радостно му – свирека някакви цигулки. Сложил си нова нощница, розова, с бродерия около гекотмето – и да няма кой да я види! – и си сила последна чашка. „Как ли изглежда той без грехи – мина ѝ изведнъж през ума. – Сигурно има плосък корем и космати гъргуци, и ребрата му направо се четат – нали си е слабитичък. А задникът му трябва да е малък.“ Тя се захили отново – ама че съм ужасна, направо срамота!

Мисис Гарбън остава чашата го леглото и взе книгата, но да се съсредоточи върху печатните редове изискваше прекомерно

голямо усилие. Освен това ѝ бе омръзвало да узживява романти само на книга. Сигурно е много приятно да си четеш за разни опасни любовни авантюри, когато имаш го себе си свързу на място, но едга жена се нуждае и от други неща в моя живот освен от романчетата на Барбара Кармлънд. Мисис Гарбън нагуана чашата. Прииска ѝ се мистър Фейбър да загаси рацото. Все едно га се мъчиш га заспиш на танцова забаба.

Можеше, разбира се, га го помоли га го спре. Тя погледна часовника го леглото – беше след гесет. Ако си намешне халата, който бе в тон с ноцициата ѝ, и се посреше мацко, а после си нахлузи чехличките – модкова бяха кокетни, с мацки розички, и се качи по стълбите го горната плащадка и, какво пък, почука на вратата... Той ще ѝ отвори, ще бѳге сигурно по панталони и фанелка, после ще я погледне както погаба, когато я срещна га опива по ноцица в банята...

– Стара гулачка – заяви мисис Гарбън на висок глас. – Просто си търсиш извинение га се качиш горе.

Защо ли Вьобце ѝ е това извинение? Беше възрастна жена, беше в къщата си и от гесет години не бе срещала друг мъж, така поухоящ за нея. По гяволаше, имаше нужда га усети мъж, як, космат, върху себе си, мъж, който га гуша тежко в ухото ѝ, га стиска гърдите и га разтвара краката и със сици, широко разперени гуци, защото умре германците може га луснат бомбите с оня газ и те всички ще загинат, ще се задушат, отровени, останали без глътка въздух, а тя ще е пропуснала последния си шанс.

Така че мисис Гарбън гаврътна чашата си, спана от леглото, намешна халата, посреша се мацко, нахлузи чехличките и взе връзката си с ключове – га не би той га е заклачиил вратата и га не я чуе от онога рацо.

На плащадката нимаше никой. Тя тръгна пипнешком нагоре, в трънното. Искаше га прекочи скърцащото стъпало, ада се спъна в разръфания мокеп и стъпи тежко точно върху него, но никой май не я чу. Тя прогряжи нагоре и почука на вратата. После написна леко гръжката. Беше заклаччено.

Мистър Фейбър намали рацото и извика:

– Да, моля?

Гласт му беше на образозван човек – не на кокни, не и на чужденец, просто ецин приятен, напълно неутрален глас.

– Може ли га поговоря с Вас? – каза тя.

Той сякаш се поколеба, после отвърна:

– Не съм облечен.

– И аз не съм – захихика тя и отвори вратата с резервния си ключ.

Той стоеше пред рапиото с нещо погодно на отвертка в ръка. Беше по панталони, но без фланелка. Лицето му бе побеляло – изглеждаше уплашен го смърт.

Тя направи крачка напред и затвори вратата зад себе си, без да знае какво га каже. Изведнъж си спомни егна релника от някакъв американски филм и каза:

– Няма ли га почерпите егно самотно момиче?

Беше глупаво наистина, защото знаеше, че той не гържи никакво пиене в спалня си, а тя въобще не беше облечена за излизане – но пък збучеше толкоба примамливо и Възбуждащо.

И като че ли тия гуми имаха желаниия ефект. Той бавно тръгна към нея, без га изгаде нито звук. Гърците му наистина бяха космати. Тя пристъпи напред, ръцете му я обгърнаха, тя приствори очи и Всузгана нагоре лице, той я целуна, тя се намести леко в прегръдката му и изведнъж я прониза страшна, ужасна, непоносима боака в гърба. Тя отвори уста га изкрещи.

Фейбър я бе чуа га се претпява по стълбите. Ако беше изчакала още егна минута, той щеше га успее га прибере рапиопрега-Вашея В куфара, а тедферите с шифъра В чекмеджете и нямаше га се наложи га я убива. Но преди га успее га скрие уалките, бе чуа ключа и В ключаалката и когато тя отвори вратата, камата бе Вече В ръцете му.

Тъй като бе мръгнала леко, Фейбър не успя га я пробоге В сърцето с първия удар и трябваше га напика пръсти В гърлото и, за га и попречи га извика. Той замахна повторно с камата, но тя пак мръгна и осърцето се плъзна по реброто, нанасяйки само повърхностна рана. После шурна кръв и той разбра, че няма га сбърши работата чисто – винаги спава така, щом не успееш от първия път.

Сега Вече тя така се гърчеше, че беше невъзможно га я убие отведнъж. Като прогълдаваше га напика с пръсти гърлото и, той забу палец пог браучката и и я блъсна назад към вратата. Главата и се удару с тръсък В касата и той съжаду, че е направила рапиото, но откъде можеше га знае, че ще стане така.

Фейбър се поколеба, преди да я убие – щеше да бъде много по-добре, ако тя умреше в леглото си, по-добре за легендата, която вече се оформяше в съзнанието му, но не беше сигурен, че ще може да я опнесе толкова галечче, без да възгине шум. Той стисна по-зграво челюстта ѝ, притисна главата ѝ непохватно към вратата, замахна с камата, опсвайки широко, смъртоносна гръд, и я заби в шията ѝ. После говяече трупа го леглото, без да поглежда към гърлото, и го сложил отгоре.

Беше убивал и преди, така че знаеше какво ще последва – реакцията настъпваше винаги щом се усетеше в безопасност. Той отпуге го умивалника в гъбта и зачка. Виджаше лицето си в мажкото огледало за бръснене. Беше побелял, очите му бяха изчърквени. Погледна се и си рече: убиец. Снег това повърна.

Когато свърши, се почувства по-добре. Можеше вече да се залови за работа. Знаеше какво трябва да прави, съзнанието му беше отсяло погребеностите още когато я убиваше.

Фейбър си взми лицето, изтърка си зъбите и почисти мивката. Снег това седна го масата, пред радиото. Погледна в мегтера, намери мястото, където беше спрял, и зачука с клавиша на предавателя. Съобщението беше гъдво – за изпращането на нова армия във Финландия, и той бе стигнал го средата, когато го прекъснаха. Беше го шифровал превабитено в мегтера си. Накрая завърши с „Поздравя на Вици“. Прибра предавателя в специално приготвения за това куфар, а своите вещи наблъска в друг. Свърши панталоните и изтърка кръватите петна, после се взми целият.

Най-накрая се обвърна към трупа.

Можеше вече да я гледа хаагнокръвно. Беше война, те бяха врагове; ако не я бе убил, тя щеше да причини смъртта му. Бе преестабляваа западяха и сега той изпитваше само облекчение, че е ликвидирал опасността. Да не го беше плашила.

Въпреки това последното, което трябваше да свърши, му беше наистина противно. Той разтвори халата и вгизана нагоре ноцищата ѝ чак го кръста. Мисис Гаргън беше с гащи, той ги скъса така, че да се види Венериният хълм. Горката жена, бе искала само да го съблужи. Но не би могла да я изкара от стаята, без тя да види предавателя, а от британската пропаганда на тия хора им се привиждаха шпиони на всеки гъд. Ако Дбверъл имаше модкова агентци, за колкото пишеха във вестниците, английаните вече да бяха загубили войната.

Той направи крачка назад и я погледна, навед глава на едната страна. Опишва се га разсъждава като сексманшак. „Ако бях пощурял от страсп по жена като Уна Гаргън и я бях убил ей така, само за га я имам, как щях га поствъля по-нататък?“

Съгбъният лекар бързо щеше га разбере, че не е била познавена, но Фейбър не се безпокоеше от това. Бе изкарал курс по криминалистика в Хайделберг и знаеше, че много сексуални нападения не се консултират. Освен това не можеше га спизне чак готам, гори и за родулата. Не беше от SS. Някоу от тях биха се нареждали на опашка га узнасият трупа. Той прогони мисълта от съзнанието си.

После си взми още едн път ръцете и се облече. Беше почти подунощ. Щеше га пзчака едн час, преди га тръгне, по-късно щеше га е по-сигурно.

Той сегна и се замисли къде бе събъркал.

Не ше и гума – бе долуенал някаква зрешка. Ако легендата му беше изпипана го съввършенство, щеше га е в пърна безопасност. Ако беше в безопасност, никой нямаше га разкрие тайната му. Мисис Гаргън я бе разкрила – или по-точно щеше га я разкрие, ако бе останала жива още няколко мига. Следователно той не беше в пърна безопасност, следователно легендата не бе изпипана го съввършенство, следователно бе направил зрешка.

Трябваше га постваи райбер на вратата. По-гобре га го мислят за ненормално срамежлив, отколкото га остави разни хазайки га се вмъквам по нощица в стаята му, използвайки резервния ключ.

Това беше грешката на повърхността. Истинският неоспатък беше, че пресстабляваше твърде добра партия за едн ерген. Помисли си го без капчица съета, по-скоро с разгразненце. Знаеше, че е хубав и привлекателен, и нямаше никаква видима причина га живее сам. Трябваше га измисли някакво убедително обяснение, та га не преувзвиква апетитите на жени като мисис Гаргън.

Източникът на върхновеците може би се криеше в собствената му персона. Защо беше сам? Той се размърда притеснено – не обичаше га се глега в огледало. Отговорът бе тъй прост. Беше сам заради работата си. И га имаше някакви по-гъдабки причини, не желаше га се рови в тях.

Ше се наможи га прекара нощта на открито. Горучката на Хайгейт ще свърши работа. На сутринта ще занесе куфарите

си в гардероба на някоя гара, а утре вечер ще опитце в стаята си в Баакхийт.

Ще приемете втората си самоличност. Не се спрахувайте, че полицаята може да го задови. Търговецът, който спеше в Баакхийт събота и неделя, Вьобце не приличаше на чинovníкa от железниците, който бе убил хазайката си. Този от Баакхийт беше шумен, просртоват фукварь, носеше ярки вратовръзки, черпеше наред и си решеше косата по друг начин. Полицаята щеше да разпросртрани описанието на един опърпан избратен нещастник, който и на мравката път ще стори, гокамо не паамне от неуудържкима похот, и никой не би се усъмнил в хубавецa с раиран костюм, който явно беше от онця мъже, способни да умояват жеданията си и на които не им се налага да убиват жените, за да им видят гърдите.

Ще се наложуи да си създаде още една самоличност – винаги имаше на разположение поне две. Трябваше му нова работа, нови документи – паспорт, лична карта, купони, съветмество за раждане. Всичко беше мокова рисковано. По дяволите мая мисие Гарвън! Не можа ли пак да се напие и да заспи както обикновено!

Стана един часът. Фейбър огледа за посвеген път стаята. Не се тревожеше, че остава слеги – негови отпечатъци имаше из цялата къща, а и никой не би се усъмнил кой е убиецът. Нито пък изпитваше някакви усрпузеници, че напуска мястото, в което бе живял цели две зогини – никога не се беше чувстввал у дома си тук. Никога не се бе чувстввал у дома си където и да било.

Щеше да запомни тази своя кваршюра като мястото, където се бе научил, че на Вратата трябва да се поставя райбер.

Той изгаси лампата, взе куфарите, слезе по стълбиците, излезе през Вратата и изчезна в нощта.